

Full diocesà

10 de març del 2024

p5 — Informació i inscripcions per al Viacrucis Jove de Setmana Santa

p7 — Beneït un relleu de sant Josepmaria i el beat Àlvar a Montserrat

Nova etapa del Consell Diocesà de Pastoral

El propassat dissabte dia 2 de març es va reunir per primera vegada el Consell Diocesà de Pastoral per al període 2024-2027. És un organisme que s'havia aturat, com altres, durant la celebració del Sinode Diocesà. Sota la presidència del senyor bisbe, és un òrgan de consulta respecte a les activitats pastorals de la diòcesi.

En la seva primera sessió, celebrada al Seminari de Vic, entre altres coses, es van presentar els membres que en formen part i es parlà dels Decrets Sinodals.

Els membres de la present etapa són els següents:

Membres per raó de càrrec: Mn. Josep Maria Riba Farrés, vicari general; Mn. Enric Garcia López, vicari episcopal per a l'Acció Pastoral, i Mn. Jaume Casamitjana Vilaseca, rector del Seminari Diocesà.

Membres elegits: Mn. Xavier Bisbal Talló, prevere representant del Consell Presbiteral; Mn. Eduard Flores Ser-

radell, prevere representant dels arxiprestos; Mn. Rubén Junquera Segarra, diaca, representant dels diaques; P. Ricard Costa-Jussà Bordas, religiós membre d'una comunitat ubicada a la diòcesi; Gna. Vinyet Estalella Giralt, religiosa membre d'una comunitat ubicada a la diòcesi; Sra. Margarida Roca Herrera, de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra; Sra. Anna Maria Reguant Victori, de l'arxiprestat Bages-Nord; Sra. Anna Vila Cima, de l'arxiprestat Bages-Sud; Sra. Fina Vila Pratdesaba, de l'arxiprestat Guillerries-Congost; Sr. Ramon Besora Torradeflot, de l'arxiprestat del Lluçanès; Sr. Salvador Mallofré Barrera, de l'arxiprestat de Manresa; Sra. Glòria Pons Puigcorbè, de l'arxiprestat del Moianès; Sr. Xavier Tarré Freixas, de l'arxiprestat del Ripollès; Sra. Irene Autet Erra, de l'arxiprestat del Ter-Collacabra, i Sr. Josep Maria Vilar Padrisa, de l'arxiprestat de Vic.

(Continua a la pàgina 4.)

«Com podíem cantar cants del Senyor en una terra estrangera?»

Diumenge IV de Quaresma / Cicle B

Lectura del segon llibre de les Cròniques

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reinci-
dien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums
abominables de les altres nacions, profanant així el tem-
ple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El
Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missat-
gers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu
poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels mis-
satgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien
els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se
tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors
els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les
muralls de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus i
destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus
deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per
l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins
que passaren al domini persa. Així es complí la paraula
que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país
fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que
quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert se-
tanta anys.[...]

(36,14-16.19-23)

Salm responsorial

Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al
paladar.

[136]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que
ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres, que
érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu
us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i
ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant
dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva
gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist.
A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia. No ve
de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, per-
què ningú no pugui gloriar-se'n; som obra seva: ell ens ha
creat en Jesucrist per dedicar-nos a unes bones obres que
ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

(2,4-10)

Evangelí segons sant Joan

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el
desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser en-
lairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna.
Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè
no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin
vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el con-
demnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen
en ell no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat
condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de
Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut
al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es
comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a
la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobri-
ria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb
la veritat sí que busquen la plena llum i que tothom vegi
què fan, ja que ho fan segons Déu.»

(3,14-21)

«Déu estima tant el
món que ha donat el
seu Fill únic perquè
no es perdi ningú
dels qui creuen en
ell, sinó que tinguin
vida eterna»

«El Fill de l'home ha de ser enlairat ...»

Marcel Nsanzineza, prev.

En el text de la primera lectura d'aquest IV diumenge de Quaresma (domínica *Laetare*) es parla d'una alliberació increïble que ha viscut el poble d'Israel. Això forma part d'una història de salvació plena de tombs i de trastorns. En el seu diàleg amb Nicodem, un savi jueu que va demanar de trobar-se amb ell, Jesús explica en el text de l'evangeli el resultat de tota aquesta història amb la imatge de la serp de bronze que s'aplica a si mateix enlairat a la creu. Estem acostumats a veure creus pertot arreu. Però ens adonem del seu sentit complet? Podem descriure el significat de la creu amb tres paraules: *amor, salvació, vida*.

La crucifixió de Jesús és la màxima expressió de l'amor de Déu Pare pel món. És la clau sense la qual no es pot rebre ni entendre el seu amor: «Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic.» I com diu Jesús: «No hi ha amor més gran que donar la vida pels qui estimes» (Jn 15,13).

La creu expressa el do que Jesús fa de la seva vida per a la salvació de tots. La seva mort porta el pes de tots els pecats del món i reconcilia el món amb Déu. És el mitjà pel qual Déu salva el món.

En tercer lloc, la mort de Crist a la creu obre la vida eterna a qualsevol persona que creu en ell. Crist va baixar a les profunditats de la foscor de la mort i va sorgir gloriós i viu per a Déu. Mitjançant el baptisme vam morir al pecat amb Crist per a ressuscitar amb ell a la vida nova i eterna. Sant Pau ho diu bé en la segona lectura: «Déu, que és ric en misericòrdia, ens ha estimat amb un amor tan gran que ens ha donat la vida juntament amb Crist... és per gràcia que heu estat salvats.»

La imatge

La nit, un temps poc propici per a prendre decisions; més aviat per a l'associació de malfactors o per a l'aparició de fantasmes i monstres.

Nicodem cerca una trobada discreta amb Jesús a la nit. Hi aprèn que Déu estima el món fins a donar-li el Fill, que serà enlairat; aprèn que viure en la llum i la veritat serà salvació. Trobada cap a la llum: acudirà amb perfums a l'hora de la sepultura.

Jesús parlant amb Nicodem (1650).
Volmarijn Crijn Hendricksz

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

11 dilluns

— Sant Eulogi de Còrdova, pvre. mr.
Is 65,17-21/Salm 29/Jo 4,43-54

12 dimarts

— Sant Innocenci I, papa
— Sant Lluís Orione, pvre i fund.
Ez 47,1-9.12/Salm 45/Jo 5,1-16

13 dimecres

Aniversari de l'elecció del Papa Francesc (2013)
— Sant Nicèfor, bisbe mr.
Is 49,8-15/Salm 144/Jo 5,17-30

14 dijous

— Santa Florentina, vg.
Ex 32,7-14/Salm 105/Jo 5,31-47

15 divendres

Dia d'abstinència
— Santa Madrona, vg. mr.
— Santa Lluïsa de Marillac, fund.
Sa 2,1a.12-22/Salm 33/Jo 7,1-2.10.14.25-30

16 dissabte

— Santa Eusèbia, abadessa
Jr 11,18-20/Salm 7/Jo 7, 40-53

17 diumenge V de Quaresma / Cicle B

— Sant Patrici, bisbe
— Sant Josep d'Arimatea.
Dia del Seminari
Jr 31,31-34/Salm 50/He 5,7-9/Jo 12,20-33

Vida Creixent, des de Joncadella

Joan Font, cmf, consiliari de Vida Creixent

«Amb una flama d'esperança encesa, / que encara resta un camí per fressar, / caminarem amb tota la fermesa / per dur l'alegria al cor de tot germà. / I aquesta alegria ningú no ens la prendrà!» Així sona la segona estrofa de l'himne de Vida Creixent i això és el que vam viure una cinquantena de persones al santuari marià de Joncadella el dia de la Candelera.

Arribats al santuari, salutacions d'uns i altres, com si fóssim joves de la primera volada que es retrobaven; certament, el cor de tots se sentia jove. Poc després de l'arribada, benedicció de les candeles fora a la creu davant el santuari, processó tot cantant l'himne i l'eucaristia animada per un bon organista, Mn. Joan de Manresa; dirigia els cants la Carme (coordinadora) i tots els participants que pregaven i cantaven a cor

obert. El celebrant va convidar tothom a portar la candela, que teníem a la mà, com a testimonis de la fe que al llarg de la nostra vida ens ha il·luminat i ha de continuar il·luminant-nos a nosaltres i aquells amb qui convivim.

Allí, al santuari de Joncadella, que els manresans s'estimen molt, vam honorar la Reina de cels i terra, que intercedeixi per la pau, pel benestar de les famílies, per la pluja tan necessària per als nostres rius, pous, camps, fonts i aixetes de casa. Ella com a Mare amantíssima de ben segur que farà com va fer aquell dia a Canà de Galilea; només que ara dirà al seu fill Jesús: «Mira, fill, no tenen aigua, fes alguna cosa!»

Tornàvem a casa amb l'emoció d'haver-nos trobat amb la mare del Senyor que ens protegeix.

Membres del Consell Diocesà de Pastoral

(Prové de la pàgina 1.)

Sra. Maria Carme Oliva Castaño, representant de la Delegació Episcopal de Catequesi.

Sr. Jordi Fàbregas Casulà, representant de la Delegació Episcopal d'Ensenyament.

Sra. Maria Moncerrate Cedeño, representant de la Delegació Episcopal de Missions i Cooperació entre les Esglésies.

Sra. Alba Masnou Barnils, representant de la Delegació Episcopal de Pastoral de Joves.

Sra. Teresa García-Baquero Borrell, representant de la Delegació Episcopal de Família i Vida.

Sr. Josep Montes Rufián, representant de la Delegació Episcopal de Pastoral de la Salut.

Sr. Dani Font Montanyà, representant de la Delegació Episcopal de Patrimoni Cultural.

Sra. Raquel Parici Pujol, representant de la Delegació Episcopal de Mitjans de Comunicació Social.

Sr. Joan Vergés Esquena, representant de la Pastoral Social.

Sr. Antonio de Juan Ortiz, representant del Consell Diocesà per a Assumptes Econòmics.

Membres per designació del senyor bisbe:

Sr. Ramon Anfruns Prat

Sr. Eduard Vilalta Jordan

Secretària

Maria Font Montanyà, vicecancellera i vicesecretària general.

Viacrucis Jove de Setmana Santa a Montserrat

S'acosta la Setmana Santa i torna el Viacrucis Jove a Montserrat. Des de la Delegació de Joves us convidem a participar-hi. Destinataris: adolescents, joves, nois i noies de la catequesi de confirmació.

Horari de la jornada (Dilluns Sant, 25 de març): 10:15, arribada a Montserrat; acolliment i presentació dels grups i de l'activitat a la plaça dels Apòstols (al costat del restaurant Montserrat); 11:00, Viacrucis Jove per la ruta de la muntanya; 13:30, dinar; 14:30, gresca jove; 16:00, celebració penitencial al santuari i pregària a la Mare de Déu, i 17:45, tornada.

Horari del transport (en cas de convenir alguna altra parada, cal fer-ho saber): autocar Ripoll - Vic - Manresa - Montserrat, a les 8:00, Ripoll (davant el monestir); 8:45, Vic (estació d'autobusos); 9:30, Manresa (estació d'autobusos); 10:15, Montserrat (plaça del Mirador dels Apòstols, vora el restaurant Montserrat); autocar Igualada - Montserrat, 9:30, Igualada (davant l'hotel Amèrica).

Indicacions: és necessari inscriure's. El preu d'inscripció i transport és de 7 euros. Recordem que cal portar-se el dinar. Més informació: joves@bisbatvic.org, tel. 621 140 086. Inscripcions al QR següent:

Necrològica

Mn. Joan Rubió i Gorchs

Nasqué a St. Martí Sescorts el 14 de juny de 1936. Prevere des del 17 de desembre de 1960. Fou vicari de Sant Feliu Sasserra (1961), vicari de Navarcles (1963), de Sant Feliu de Torelló (1965) i de la Seu de Manresa (1966). També fou capellà militar a Àfrica (1967), ecònom de Montmaneu (1969) i rector de Vilallonga de Ter (1986) i Sant Julià de Tregurà (1986). Adscrit amb facultats de vicari a la parròquia de Santa Maria de Ripoll i rodalies (2001). Igualment, fou vicari de les parròquies de Sant Feliu de Torelló i Mare de Déu de Montserrat de Torelló i de Sant Marcel de Saderra, tenint cura del santuari de Rocaprevera, on residí (2007). Es va jubilar l'any 2017 i passà a residir a la Casa Sacerdotal. Morí el dia 15 de febrer, a vuitanta-set anys d'edat i seixanta-quatre de ministeri de prevere. Al cel sia.

Ignorància irremeiable?

Josep Ruaix i Vinyet, pvre.

Ja ho sabíem, que la ignorància religiosa va escampant-se com una taca d'oli en la nostra societat. Ara bé, uns fets recents m'han fet adonar de la seva amplitud. Potser són simples anècdotes, però significatives.

Una: una nena que l'any passat va fer la primera comunió i que pertany a una família rarament practicant —com la majoria— va un dia, excepcionalment, a missa. Després li pregunto quines coses li han agradat més. Resposta (cito de memòria i resumint): «Aquella adolescent que va sortir a llegir. Quan van passar el cistell i hi vam tirar diners. Quan vaig anar a menjar aquella galeta.» Les dues primeres respostes són secundàries però no pas negatives. En canvi, la tercera... De tota la preparació a la primera recepció de l'eucaristia, no li va quedar clar què era «aquella galeta»?

Una altra: una adolescent rep una sessió de catequesi preparatòria a la confirmació. Al final li demano quina cosa, de les que he explicat, recorda més bé o li ha agradat més. Resposta: «Que hi ha un sol Déu en tres persones.» Resposta correctíssima, és clar; però abans no ho sabia?

Naturalment, reflexiono. Quina catequesi, en general, donem? ¿No podria ser que busquéssim que els catequitzands s'ho passessin bé, s'entretinguessin, es quedessin amb unes quantes idees molt boniques però molt vagues? ¿No caldria, com havia estat molts anys enrere, que aprenguessin la doctrina cristiana, almenys en els seus continguts més importants?

Observo, certament, una diferència entre jovenalla que assisteix a col·legis on reben ensenyament religiós, sigui amb caire d'escola concertada o escola pública, i jovenalla que manca de tal ensenyança religiosa escolar. Però, generalitzant, me n'enduc una impressió descoratjadora.

Què cal fer? Primerament, ser conscients de la situació i, a partir d'aquí, veure en cada cas o en cada lloc què es pot dur a terme, perquè les situacions —aquí i allà, família a família, individu a individu— són molt diferents i no em puc allargar.

I a tall de coda: m'he fixat també que alguns periodistes, ja madurs, que en el seu temps van rebre una formació religiosa diguem-ne canònica, fan servir els seus coneixements, de tant en tant, per a treure'n conseqüències esbiaixades, fins a arribar, en algun cas, a la ironia o al descrèdit. Vol dir, doncs, que l'ensenyament del que he anomenat —perquè així, fa anys, ho anomenàvem— «doctrina (cristiana)» tampoc no garanteix el recte ús dels coneixements adquirits. Però aquest ja és un altre tema: la llibertat d'expressió de les pròpies opinions, garantida en les societats democràtiques. Aquí els possibles remeis s'han de cercar per altres vies i tampoc no tinc espai per a més.

Acabo amb l'expressió habitual, més profunda del que sembla a primera vista: «Déu hi faci més que nosaltres!»

Un relleu de sant Josep-maria i el beat Àlvar del Portillo a Montserrat

«Molts sants han passat per Montserrat, de sant Ignasi a sant Joan Pau II. I així com de tants d'aquests fills i filles de Déu n'hi ha un memorial al camí de Sant Miquel, era important acollir un relleu per a testimoniar el pas de sant Josepmaria i del beat Àlvar com a pelegrins de la Moreneta i fer-ne exemple de tants seguidors seus que a partir d'avui el veuran i el visitaran i així presentar-los com a deixebles de Jesucrist que crearen un carisma vàlid per al creixement espiritual del Poble de Déu.» Són paraules de l'abat de Montserrat, P. Manel Gasch, en l'homilia de la missa conventual celebrada a la basílica montserratina el dissabte 24 de febrer, poc abans de la inauguració de l'alt relleu representant sant Josepmaria i el beat Àlvar.

Més de mig miler de persones d'arreu de Catalunya, moltes d'elles membres de la prelatura de l'Opus Dei o amics,

van omplir la nau de la basílica. En el presbiteri, quaranta preveres, entre monjos de Montserrat i el vicari i sacerdots de la prelatura, van celebrar amb el pare abat l'eucaristia. L'acte va ser organitzat per l'Associació de Cooperadors de l'Opus Dei a Catalunya.

A continuació es va procedir a la benedicció i inauguració de l'alt relleu en record de l'amistat de sant Josepmaria i el beat Àlvar, al camí de Sant Miquel. L'obra, en bronze, ha estat realitzada per l'escultora Rebeca Muñoz, la qual ja ha fet altres escultures dedicades al sant, com la que es troba a Sant Julià de Lòria (Andorra), però aquesta és la primera que fa del beat Àlvar. Als peus de l'alt relleu, una faixa de bronze conté un punt del llibre *Camí*, el clàssic d'espiritualitat del fundador de l'Opus Dei: «A Jesús sempre s'hi va i s'hi torna per Maria.»

El llibre

De zero a Déu en 55 dies

Xavier Morlans

Editorial Albada.

Els dies de la crisi del Covid-19 van donar peu a uns exercicis diaris que l'autor ofería al centenar llarg de voluntaris de conviccions diverses (creients, agnòstics, ateus) de l'Hospital de Campanya Santa Anna. És un curs breu d' iniciació a l'experiència cristiana des de zero o després d'un llarg parèntesi en la seva vivència. Són exercicis pràctics per a cercadors de sentit.

Un recorregut que arrenca amb una invitació a fer 15 minuts diaris de reflexió fent-hi ressonar les pròpies vivències, fins a un acompanyament gradual en l'obertura a la dimensió transcendent. Tot per a acabar amb una proposta cristiana que pot deixar a les portes del baptisme als qui no havien practicat mai la fe o bé a un *reset* espiritual que acabi amb la confessió.

El perdó, la temptació, el Mal

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el pàrenostre demanem a Déu, a més del pa, el perdó dels nostres pecats. Si reconeixem que l'aliment corporal i espiritual és un do de la providència divina, encara més som conscients que solament pertany al Senyor perdonar-nos els pecats. La nostra condició de pecadors i el perill de la infidelitat ens fan no solament demanar-li perdó, sinó també que ens guardi de caure en la temptació.

Els més grans tenim el perill de la llei del pèndol: hem passat del tot és pecat al que res no ho és

El concepte de pecat no és gaire present en la nostra cultura; ens pot ocórrer, almenys als més grans, que estiguem en el perill de caure en la llei del pèndol: temps enrere tot era pecat, i ara res no ho és. El que sí que és clar, al meu entendre, és que la realitat autèntica del pecat solament es pot capir des de l'amor de Déu. En la mesura en què aquest desapareix de l'horitzó de la consciència humana, també s'esvaeix el concepte de pecat. Únicament l'amor diví pot donar a entendre la gravetat del pecat com una ofensa al Creador. Potser no es parla de pecat, però sí que constatem, si som sincers, les seves conseqüències en les persones, les famílies, la societat, la mateixa naturalesa; aquests efectes arriben també al cor de Déu en quant el pecat trenca la relació profunda entre ell i la seva criatura.

És molt vostre perdonar, llegim en el salm 129, i amb Jesús tenim la certesa de l'amor misericordiós de Déu a favor nostre. No hi ha res que no pugui ser perdonat pel Senyor, si en nosaltres hi ha un penediment sincer i si, com diem en el pàrenostre, volem perdonar de cor aquells que ens han ofès. No té cap sentit demanar la clemència de Déu si ens tanquem al perdó dels germans. La paràbola del servent

sense compassió (Mt 18,23-35) és molt il·lustrativa de la necessitat del perdó demanat i ofert: qui no ha perdonat el germà no pot demanar sincerament el perdó de les seves culpes al Senyor.

La certesa que el Pare és ric en misericòrdia (cf. Ef 2,4) ens dona la gosadia de demanar-li, seguint el precepte de Jesús: «No permeteu que nosaltres caiguem en la temptació, ans deslliureu-nos de qualsevol mal.» La temptació no serà estalviada a cap deixeble de Crist; tan sols es promet la victòria sobre el pecat a qui confia en la gràcia divina. La petició final, però, sí que demana ser alliberats del mal. Es refereix a tot mal, certament, però, de fet, a l'únic Mal (amb majúscula), que és el pecat d'apostasia: negar Déu i el seu amor a favor nostre. L'apostasia és tot el contrari de la certesa de l'amor de Déu que llegim en Rm 8,31-39.

